

ANNE GIRARD

Picasso

MADAME

ANNE GIRARD

Picasso
MADAME

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja
Anne Girard: *Madame Picasso*
Harlequin MIRA, Canada, 2014

FORDÍTOTTA
Kiss Marianne

SZERKESZTETTE
Tóth Emese

BORÍTÓTERV
Csermák Annamária

BORÍTÓKÉPEK
123rf

ISBN 978-963-544-067-2

Minden jog fenntartva

© Dianne Haeger 2014

© Kossuth Kiadó 2020

© Hungarian translation Kiss Marianne 2020

Stephen Robertnek

ELSŐ RÉSZ

Ambíció, művészet, szenvedély

„Tudjuk elkárhozunk de tán-tán
A szerelemhez visz utunk
S kéz-kézben arra gondolunk
Amit megjósolt a cigánylány”

Guillaume Apollinaire: *A cigánylány*
(Fordította: Vas István)

1. fejezet

Párizs, Franciaország, 1911. május

Eva pontban fél háromkor átszaladt az utcasarkon a place Pigalle szökőkútjának permetező örvényében. Már is botránys késésben volt, fél kézzel összefogta hát kék kockás ruhája elejét, jól kilépett, és a hátralévő utat végigrohanta a forgalmas boulevard de Clichyn, a Moulin Rouge hatalmasra emelkedő, vörös malomkereke árnyékában. Az emberek megfordultak és megbámulták a fiatal nőt – kipirult arcát, elszántságot sugárzó kék szemét és mahagóniszínű lobogó haját, mely összekuszálódott a másik kezével leszorított szalmakalap rubinvörös színű szalagjával. Az alsóneműje is kilátszott a térdénél, ám ő nem törődött ezzel. Soha többé nem lesz még egy olyan lehetősége, mint ez.

Elszökkent két csillogó, elektromos autóval versenyző, ló vontatta kocs mellett, és befordult egy rőfösbolt és egy rózsaszínű-fehér fodorral díszített vászonernyős cukrászda mellett a keskeny sikátorba. Igen, ez volt az a rövidebb

út, amit Sylvette ajánlott, ám a macskakövek miatt lassítania kellett. A szürke, mohos köveket még nem szárította fel a nap, és Eva kétszer is majdnem elcsúszott rajtuk. Ezután átlábalt egy olajosan fekete tócsán, mely a megérkezése előtti pillanatban befröcskölte a harisnyáját és fekete gombos cipőjét.

– Elkésett! – bődült rá egy hang, és Eva pániktól zúgó fejjel megtorpant.

Az előtte tornyosuló középkorú ruhatáros asszonyság magas termetét a színfal mögötti ajtó íve keretezte. Madame Léautaud csontos, májfoltos kezét vastag fekete bársonyruhájának széles, befűzött csípőjén nyugtatta. Magas csipkegallérja teljesen elfedte a nyakát, és csuklóit is csipke burkolta. Palaszürke kontya alatti nagy arca és arckifejezése nyílt megvetést fejezett ki.

Eva mellkasa még zihált a rohanástól, s érezte, hogy az arca pírban ég. Egyedül, a saját felelősségére jött le a Montmartre dombjáról, s vágott át a Pigalle-on.

– Bocsásson meg, *madame!* Tényleg, szavamat adom rá, hogy olyan gyorsan jöttem, ahogyan csak bírtam – motyogta, azon erőlködve, hogy elfojtsa lihegését, miközben tudta, milyen rémültnek látszik.

– Hiába vigyorog, az itt nem mentség, megértette? Az emberek befizetnek az előadásra, s elvárják, hogy lássák is az előadást, Mademoiselle Humbert. Nem késhetünk maga miatt. Első benyomásnak ez *egyáltalán nem* valami

jó, amikor oly sok mindent kell szemügyre venni az előadás előtt, csak ennyit mondhatok!

Ebben a szent pillanatban beesett Eva mellé a szobatársnője, Sylvette, fidres-fodros zöld jelmezben és vastag fekete harisnyában. Sminkje, hosszú, fekete műszempillája és cseresznyeszínű rúzzsal túlfestett ajka játék babára emlékeztetett. Fakéreg színű haját szakértő módon csomóba kötötte a feje búbján.

Valamelyik másik lány szólhatott neki a zűrről, mert Sylvette nyitott, fehér arcpúderes tartóval sietett Eva megmentésére.

– Többé nem fordul elő, *madame* – ígérte Sylvette lelkesen és testvériesen átkarolta Eva jóval kisebb, keskenyebb vállát.

– Szerencséje van, mert az egyik táncosnőnk próba közben elszakította az alsószoknyáját és a harisnyáját, és mint ahogy pár perccel ezelőtt még maga sem volt sehol, az állandó varrónőnket sem lehet megtalálni, ha nem így lenne, szó nélkül kiadnám az útját. Ó, maguk, tágra nyílt szemű fiatal jószágok, csak idejönnek, és azt képzelik, hogy majd a csinos pofikájuk minden ajtót kitár, egészen addig, míg valami jobbat találnak, vagy amíg nem csípnek nyakon a közönségből egy gazdag úriembert, aki leveszi magukat a lábukról, engem meg faképnél hagynak.

– Szorgalmas vagyok, *madame*, igazán, és ez többé nem fordul elő. És nem áll érdekemben, hogy egy férfi meg-

mentsen – ígérte Eva olyan lelkesen, ami csak kitelt egy kis vidéki lány nagy kék szeméből.

Madame Léautaud mindazonáltal nem büntette szívesen a naivitást, az ambíciót vagy a szépséget, így lagymatag kijelentésének nem volt sikere. Sylvette aznap reggel figyelmeztette Evát, hogy igen hamar, még mielőtt rájönne, hogy mi történt, kiszánkázhat innen a finom popóján, és visszamehet aprócska szobájukba a la Ruche-be (az épületet a méhkas formájáról nevezték el), amennyiben nem tudja meggyőzni őszinteségéről az asszonyt. Sylvette már egy éve itt dolgozott, csupán két számban lépett fel kóristalányként mint névtelen háttérfigura – mint olyasvalaki, aki sohasem kerül a ragyogó fények közelébe, a színpad elejére.

Ekkor három táncosnő lépett be az ajtón, Sylvette-énél sokkal pazarabb jelmezben, akiket úrnőjük kiabálása vontott oda. Alig várták, hogy lássanak egy összecsapást. A beálló csendben Eva észrevette, hogy amint csinos, festett arcuk leereszkedően rámeredt, alaposan felmérték őt. Az egyik lány mindkét kezét csípőre tette, és gúnyosan felvonta a szemöldökét. A másik kettő összesúgott-búgott. Eva hirtelen visszaröppent kegyetlen szülővárosa, Vincennes fiatalkori riválisai közé, a lányokhoz, akiknek ő soha nem volt elég jó. Sok más közül ők is az okai voltak annak, hogy Evának el kellett menekülnie a fővárosba.

Egy pillanatig nem bírt gondolkodni. Kétségbeesett.

Ha elveszíti ezt a lehetőséget...

Túl sokat reszkírozott, hogy most csak úgy itt hagyja a várost. Leginkább családja rosszallását kockáztatta. Nem akart mást, mint hogy kezdjen valamit az életével itt, Párizsban, de az ambícióival eddig nem sokra ment. Nem nézett a lányokra, mert érezte, hogy könnyek gyűlnek a szemébe. Márpedig nem akarta, hogy ilyen lányok, mint ezek, gyöngének lássák. Huszonnégy éves korában nem engedheti, hogy bárki megtudja, mennyire féken kell még mindig tartania kislányos érzelmeit. Egyszerűen túl sokat tett fel sikertelen párizsi éve után erre az egyetlen lehetőségre, nem reszkírozhatta hát meg, hogy sebezhetőnek látszódjon.

– Tán azt reméli, hogy táncosnő lesz, olyan, mint ezek?
– kérdezte Madame Léautaud, és éles kis főbólintással a többi lányra mutatott. – Mert az, hogy itt lehetnek, mindegyiküktől sok munkát és órákon át tartó gyakorlást követel, így ha ez a szándéka, csak az én időmet és a sajátját vesztegeti.

– Csipkejavításban jó vagyok. – Eva rábírta magát, hogy hebegés nélkül feleljen.

Igazat mondott. Eva még gyermek volt, amikor a mamája csodálatos csipkéket készített. Némelyiket Lengyelországból hozta magával Franciaországba. Madame Gouel örökségképpen megtanította a lányát a pici, gondos öltésekre, amelyek a mama szerint majd mindig segítenek neki a számlák kifizetésében, ha egyszer férjhez megy egy rendes helybeli férfiúhoz, akivel előreláthatóan tisztos

életet él. Ilyen és ehhez hasonló reményei voltak Eva szüleinek, mielőtt a lányukat a huszonharmadik születésnapja után elcsábította Párizs. Ez volt Eva első valódi munkalehetősége, és mostanra már alig maradt pénze.

Sylvette néma csendben maradt, félt, hogy a saját bizonytalan állását is veszélybe sodorja, ha még egy szót szól Eva mellett. Megadta ezt a lehetőséget Evának, elmondta neki, hogy a Moulin Rouge-ban kevés a varrónő, ugyanakkor a táncosnők a sok rugdalódzás és fenékre esés miatt örökösen elszaggatják a jelmezüket. Hogy Eva most mihez akar kezdeni, az már rajta áll.

– Nagyszerű, akkor ki is próbálom – méltóztatott Madame Léautaud kis szippantással felelni. – De csakis azért, mert szorult helyzetben vagyok. Menjen, és javítsa ki Aurelie alsószoknyáját! Siessen a munkával, és hozza vissza bizonyítékként, mialatt a többiek próbálnak.

– *Oui, madame* – bólintott Eva. Olyan hálás volt, hogy hirtelenjében túlcsoordult a szíve, de megkeményítette magát, és kipréselt egy mosolyt.

– Maga tényleg aranyos jószág, mint egy kis nimfa, tudja? Én mondom, mindent összevéve nem is bájtalan. Hogy is hívják? – kérdezte a madame hanyagul, mintegy utógondolatként, arra alapozva, amit Sylvette mondott neki.

– Marcelle. Marcelle Humbert – szedte össze minden bátorságát Eva, hogy kimondja új párizsi nevét. Amitől azt remélte, hogy szerencsét hoz neki.

Azóta, hogy Eva Gouel egyes-egyedül, túl nagy kabátban és fekete filckalapban, minden e világi holmiját egy öreg útitáskában cipelve a fővárosba érkezett, acélos elszántság tartotta hatalmában. Erősen hitte – az efféle fennkölt célok képtelen természeté ellenére –, hogy valamiképpen meghódítja Párizst. Ez az első munka reményteli jelzés lehetett valami csodálatos dolog kezdetére. *Elvégre*, gondolta Eva, *furcsább dolgok is történtek már.*

Madame Léautaud felszegte fekete csipkegalléros állát, megfordult, néhány lépést sétált a színészbejáró nyitott ajtaja felé, majd intett Evának, hogy kövesse. Ekkor vetette Eva az első pillantását az eddig csak a fantáziájában élő csodára – a híres Moulin Rouge belső részére.

Az ajtó mögötti falakat feketére festették, virágokkal örvénylő díszeit arannyal pingálták. Lelógó, vörös bársonyfüggönyök szegélyezték a falakat, így néhány lépésnyi távolságból az egész hely szépséges, egzotikus barlangnak tűnt. Idegen, csábító világ volt ez, ahová Eva megkísérelt belépni, s izgalmában e pillanatban oly hevesen vert a szíve, mint aki fél valamitől.

A madame után ment, s azon igyekezett, hogy ne túl feltűnően nézzen körül. Kezét összefonta a háta mögött, szíve erősen dobogott. Egyáltalán nem tudta, hogyan szedhetné össze magát annyira, hogy befűzhessen a tübe egy szál cérnát.

A színpad mögötti sötét, árnyékos helyet kissé meglágyították a nappali fények. Eva kilocsant likőr és elillant

parfüm szagát érezte. *Kissé baljóslatú*, gondolta, de ez csak még izgalmasabbá tett mindent. Most még több jelmezes táncos ment el mellette, jöttek-mentek a színpad felé, s Eva rá-ráismert egyik-másikra a városban kiragasztott, élénk színű plakátokról. Feltűnt La Mariska, a balettphantomimes, Mado Minty, a szólótáncosnő és Louise Balthy, a szép *comédienne**, aki két szerepet is játszott, Caroline-t, a tiroli babát és a néger lányt. Ott volt Romanus, az állatszélidítő és Monsieur Toul, aki mulatságos dalokat énekelt, és ott volt a spanyol táncosok egész truppja kurta vörös bolerózsakettben, fekete, rojtos kalapban.

Eva soha nem tudta elképzelni, mit csinálna, ha valaha közelről meglátná valamelyik ünnepezt színészt, hát még, ha találkozna is velük. A kilátás egyszerre volt ijesztő és izgató.

Mi van, ha Madame Léautaud kihajítja, amiért ennyire közel ment? Akkor kénytelen lesz visszamenni a külvárosba! Nem, nem hagyhatja, hogy ez megtörténjen! Nem mehet vissza Vincennes-be. De ha munka nélkül marad Párizsban, nem sok jóra számíthat. Az egyetlen kilátása Louis ajánlata lesz, hogy legyen a szeretője, és akkor gondját viseli.

Szegény Louis. Ő lett a második párizsi barátja. Sylvette mutatta be őket egymásnak. A fiú lengyel volt, és mivel Eva anyja is az volt, és mert mindnyájan a méhkasban,

* Színésznő (francia).

a La Ruche-ben laktak, barátságuk hamar megszilárdult. Ők hárman elválaszthatatlanok lettek.

Eva aznap is Louis-val volt, amikor el kellett osonnia tőle a Moulin Rouge-beli interjújára. Valami gyenge kifogással, hogy jaj, elfelejtett valamit, amit okvetlenül meg kell csinálnia, faképnél hagyta Louis-t, és rohanvást befordult a sarkon. Louis Vollard üzletének ajtaja előtt ácsorgott, az akvarell-portfólióját bontogatta, és olyan ideges volt a saját bizonytalan találkozója miatt, hogy jóformán nem is hallotta, amit Eva mondott. Ambroise Vollard híres műkereskedő volt fenn, a dombon, a macskaköves rue Laffitte-on, aki hónapok után végre valahára hajlandó volt megnézni Louis munkái közül néhányat.

Louis, akinek a valódi neve Lodwicz volt, a Julien Akadémián tanult, esténként meg festett és eladogatta a karikatúráit a *La Vie Parisienne*-nek, hogy kifizethesse a lakbérét. Az a helyzet, hogy csodálatos impresszionista stílusú akvarelljeit nem tudta eladni, csak a gúnyrajzai keltek el, megsemmisítően hatott rá.

Louis pénzt kölcsönzött Evának, és az elmúlt évben rendszeresen ő vásárolt neki vacsorát, hogy átsegítse a pénzsűkén. Eva nem akarta Louis-t szeretőjének, de elengedni sem akarta. Számára a barátság volt a legfontosabb.

Eva most ott állt a színpad mögötti öltözőben Madame Léautaud előtt, aki alaposan szemügyre vette a ruhaszegélyt, amit a lány épp az imént javított meg.

– Még az öltéseket vagy a szakadást sem látom, olyan finom a munkája – kiáltott fel a madame a csodálat és az irigy meglepődés keverékével. – Este kezdhet nálunk. Jöj-
jön vissza hat órára, egy perccel se később! És ezúttal ne késsen!

– *Merci, madame* – válaszolta Eva, és a tökélyig sikerült vinnie, hogy hangja csupán szerényen célozzon bizalmas-
ságra. Néhány színházi technikus és ügyelő ment el kun-
cogva mellettük.

– Előadás közben oldalt fog állni. Sylvette majd meg-
mutatja, hol nem lesz útban. Ha valamelyik szereplő jel-
mezét javítani kell, magának csak pillanatai lesznek, hogy
felvarrjon egy szegélyt, felerősítsen egy gombot, kezelőt
vagy gallér. Ne húzza az időt, megértette? Pártfogóink
nem azért fizetnek, hogy rongyos jelmezeket nézzenek,
de a félbeszakadt jeleneteket sem szeretik.

Madame Léautaud ekkor kissé közelebb hajolt, és hal-
kan mormolta: – Látja, Mademoiselle Balthy, a mi csodá-
latos *comédienne*-ünk felszedett néhány kilót. Csak olyan
szorosra fűzhetjük be, hogy még épp szétterpeszthesse
a bugyogóját valamelyik eltúlzott fenékre esésnél – vonult
vissza Madame Léautaud mindentudó mosollyal, és ka-
csintott.

Egy perc múlva Eva megint a komor mellékutcában
járt, és életében először megérezte a győzelem óriási
örömét. Sietett vissza a rue Laffitte-ba, hogy felcsípje

Louis-t, s közben arra gondolt, hogy kicsit úgy érzi magát, mintha repülne.

Eva felszállt a dombra vivő siklóra, és olyan gyorsan igyekezett vissza Monsieur Vollard boltjába, ahogyan csak bírt. Nagyszerű, hogy az utóbbi hónapokban volt egy lengyel bizalmasa Párizsban – valaki, aki megértette a gondolatait és a céljait úgy, hogy nem is kellettek hozzá francia szavak. Nem akarta veszélyeztetni egy jóbarát elvesztését.

Louis olyan volt számára, mint egy fivér, noha tudta, hogy a fiú többet kíván ennél. De túlságosan is egyformák voltak ahhoz, hogy megfelelőek legyenek egymásnak. Louis megbízható és kedves volt, s amióta Eva Párizsban élt, nagyobb szüksége volt erre, mint egy románcra.

Szegény magas, sápadt, alázatosan kék szemű Louis a lány álmainak az árnyékában élt. Még mindig nem vesztette el erősen lengyel kiejtését. És korántsem vágyakozott annyira a nagyvárosi stílusra, mint Eva. Még mindig gondosan viaszolta fakó színű bajuszának a két végét, és amikor elment hazulról, vaskos cilindert tett a fejére, felvette kedvenc egygombos zakettjét, felhúzta kéttonnás bakancsát, szóval mindent, ami tíz évvel ezelőtt volt divatban.

És mégis Louis volt az, aki kitalálta Evának a Marcelle nevet, amiért a lány örökké hálás volt, mert Marcelle szerencsét hozott neki. Egy palack bor mellett ültek az

Au Lapin Agile nevű, a Montmartre kis dombjában megbúvó, kényelmes vidéki sörözőben, s itt hirdette ki játékosan Louis, hogy a franciás hangzású névvel Eva már egész komolyan párizsi nő lett.

Eva kuncogott új megtestesülésén, de nyomban megszerette. Bizarr és felszabadító érzés volt másvalakinek lenni. Marcelle körül olyan lehetett a levegő, amilyen Evának nem lehetett. Eva óvatos és szerény volt. Marcelle szabad és merész lehetett, és kicsit csábító is. Még a városi éneklős hanglejtést is átvette, és apró dolgokkal átalakította a ruhatárát, hogy a legújabb divatot tükrözze, mint például a lábszárközépig érő szoknya és a derék felett hordott öv.

Louis közölte vele, hogy olyan az orra, akár egy gomb: kicsi és a végén fölfelé áll. Eva azonban tudta, hogy kék szeme merész és nagy, és hosszú, sötét szempillák keretezik. A termete kicsi és karcsú volt, amire Louis azt mondta, hogy az összhatás a csábos ártatlanság hatását kelti. Eva azonban egyáltalán nem érezte ártatlannak magát. Belülről úgy érezte, hogy ő az eltökéltség puszkaporos hordója, aki épp arra vár, hogy megtapasztalja az életet.

Arra vágyott, hogy maga is része legyen Párizs vibráló új korszakának, a Moulin Rouge-nak és a Folies Bergère-nek. A híres Sarah Bernhardt és Isadora Duncan óriási tömegeket vonzott a Trocadéróba, és két évvel ezelőtt a jól ismert táncteremben fellépő Colette oly szenvedélyesen csókolt meg a színpadon egy másik nőt, hogy kis

híján kitört a lázadás. Ah, mindezeket látni! *Párizs eleven*, gondolta Eva, olyan hely, amely pimasz, fiatal művészekkel, írókkal és táncosokkal teli, akik mind oly mohók, amilyen mohón ő is hírneves akart lenni.

Mindenki Maupassant vagy Rimbaud műveit és realisztikus életrajzait olvasta, és két új párizsi költő, Max Jacob és Guillaume Apollinaire radikális munkáit. Eva leginkább Apollinaire munkáit kedvelte, hisz ő oly merésznek és idegesítőnek tűnt egy konzervatív vidéki lánynak. *A cigánylány* című versének egyik szakasza sokáig a vad, izgalmas párizsi életről való saját fantáziálására emlékeztette.

*Tudjuk elkárbozunk de tán-tán
A szerelembe viz utunk
S kéz-kézben arra gondolunk
Amit megjósolt a cigánylány*

Annak ellenére, hogy visszafelé a Montmartre meredek dombjára kellett felkapaszkodnia, Eva szökdécselve ugrott a macskaköves rue Laffitte apró boltjai előtt, és gyerekesen ragyogva érkezett Vollard boltjához. Louis az utcai kirakaton át észrevette. Kinyitotta az ajtót, mire a felette lévő kis harang csilingelni kezdett.

– Az én találkozómnak máris vége – és nem mondhatnám, hogy szerencsét hoztál nekem. Hová az ördögbe mentél?

– Remek munkát találtam! Varrónői állás, de ez csak a kezdet. Meg akartalak lepni.

A fiú mindent nyomban megbocsátott, hosszú, vékony karjával közelebb húzta magához Evát, körbeperdítette, hogy kockás szoknyája harangként röpi körülötte.

– Ó, tudtam én, hogy végül találsz majd valamit!

Louis letette a lányt, de szorosán odahúzta csontos mellkasához.

Eva eszébe juttatta Louis-nak barátságuk határait, mert a fiú hátrált egy lépést, és sápadt orcája kipirult.

– Ez csodálatos hír. És történetesen nekem is van számomra egy meglepetésem – így most muszáj ünnepelnünk – mosolyodott el Louis, és kivillantotta görbén nőtt, sárgás fogait.

Felemelt két belépőjegyet, és még szélesebben elmosolyodott. – Holnap délutánra szólnak, a Salon des Indépendants-ba – jelentette ki büszkén.

– Hogy a csudába jutottál hozzá? Egész Párizs ott akar lenni!

A kívánatos jegyeket szinte lehetetlenség volt megszerezni. Eva mindig túl szegény és túlságosan mindennapi volt ahhoz, hogy részt vegyen a legtöbb olyan dologban, amit Párizs kínált, így aztán a ragyogó élet számára csak fantazmagória maradt. Bár nem volt elragadtatva attól, hogy az egész délutánt kettesben töltse Louis-val, mégis megnyílt előtte a lehetőség, hogy ott lehessen a híres-nevezetes Salon des Indépendants-ban! Évről évre itt ren-

dezték meg a legfontosabb művészeti kiállításokat, és a város összes ifjú művésze azért versengett, hogy az ő munkáit is kiállítsák a már jobban befutottak között. Mindenki ott lesz, aki számít Párizsban.

– Az újságnál lévő főnököm a feleségének vette a jegyet. Aztán kiderült, hogy az asszony ízlésének némelyik művész túl közönséges.

Eva felvihogott. Mennyire irigyeli majd Sylvette – és mindenki más a Moulin Rouge-ban! Egyszerűen nem bírta elutasítani az ajánlatot.

Elsétáltak a keskeny párizsi úton, amely körülkígyózta a Montmartre túlsó végét, ahol sűrű, ferde háztetők és hámló vakolatok fogadták őket a leszálló, könnyű ködben. Elhaladtak egy bódé előtt, amelynek rekeszei csordultig teli voltak érett gyümölcsökkel, zöldségekkel. Édes aromájuk összekeveredett a szomszédos *boulangerie** friss kenyérillatával.

Eva felpillantott a Moulin de la Galette csinos szélmalomára. Igen, körülöttük az összes szép kis szélmalom és titkos macskaköves mellékutca ennek a mocskos környéknek a tánctermeit és bordélyházait rejtegeti. Felfelé, a másik irányban a Ravignan tér látszódott, amely arról lett híres, hogy számos festőművész és költő lakott és dolgozott a nyomorúságos, öreg Bateau-Lavoir-ban.

Eva megborzongott.

* Pékség (francia).

– Benézünk a La Maison Rose-ba egy kis privát ünnepsésre, mielőtt hazamegyünk? – kérdezte Louis. – És utána talán megengedsz egy pici puszit.

– Ezen már rég túl vagyunk. Igazán felhagyhatnál ezzel az ötlettel – nevetett Eva, de ügyelt rá, hogy kedves hangon mondja.

– Nos, ha nem leszel a szeretőm, akkor legalább a múzsám legyél – mosolyodott el Louis. Még Eva vonakodása sem ronthatta el aznapi két győzelmét. – Épp szükségem van múzsára, mert Vollard megvette az egyik képemet. Ez a másik nagy meglepetésem.

– Milyen csodás! – kiáltotta Eva. – Akkor francia múzsa illik hozzád. Legalábbis nem lengyel! – tette hozzá boldog kis mosollyal.

– *Tak, piękna dziewczyno* – válaszolt lengyelül a fiú. – *Igen, és milyen szép!* Francia múzsa. Minden jó művésznek ilyen múzsa kellene, hogy megihlesse.

A Moulin Rouge este egészen más világ volt, mint amilyenek Eva napközben látta – a csillogóan fényes kivilágítás, az erős parfüm- és színpadi arcfestékszag, a sürgés-forgás-nyüzsgés elkábította. Csodásan felvillanyozó, hogy ő is ennek a kulisszák mögötti idegen világnak a része lehet.

Megpróbált félreállni a fogasokra aggatott jelmezeket cipelő, jövő-menő színpadi ügyelők és színészek elől, és oldalra húzódva, tágra nyílt szemmel bámult. Megdöb-

bentette az előadók sokféle sereglete, ahogyan csevegtek, suttogtak, pletykáltak, és jó sokan ittak is közülük. Hogy elfelejtsék színpadi lámpalázukat, jelentették ki nevetve.

Eva észrevette, hogy a ragyogó színű jelmezek meglepően rikítók. Olcsó anyagból olcsón varrathatták őket. Őt a mamája már rég megtanította, hogy különbséget tudjon tenni. Közélről jól látta a foltokat, a javításokat, a koszos gallérokat, szutykos harisnyákat. Ez bizony nagy csalódás volt, ám Eva nem hagyta, hogy bármi elvonja őt a tökéletes örömtől, amit csupán attól érzett, hogy itt lehet. Olyan izgalmas volt a színészek vibráló, titokzatos világa!

Eva megpróbált láthatatlan lenni, miközben várta a pillanatot, amikor majd szólítják. Kezét szorosan összekulcsolta, hogy ne reszkessen, de a szíve erősen vert. Az összes színészt felismerte. Elsőként Mado Minty ringott el előtte smaragdzöld taftjelmezben, erősen befűzve, szoros ruhaderékkel. Amott távolabb, egy rakás kalap- és fejdísz közelében az ünnepelt *comédienne*, Louise Balthy állt előkelően hosszú arcával, fekete hajával. Épp süteményt eszegetett.

Ahogyan Madame Léautaud megjósolta, Evát gyakran hívták előadás közben, hogy rohanjon túvel-cérnával.

Hirtelen érezte, hogy valaki átbotlott a lábán.

– Hé, nézzenek oda, mit művel? Nem tudja, ki vagyok?

Az éles hangra Eva visszahőkölt, aztán rájött, hogy ez neki szólt. Felnézett varrókosarából, és meglátta a gyönyörű hölgyet pazar kivitelezésű, elegáns jelmezében.

Épp olyan volt, mint a plakátokon, és Eva bárhol felismerte volna. Mistinguett volt, a Moulin Rouge közismert csillaga.

– Bo-bocsánat – hebegte Eva, ahogyan a magas, szép termetű színésznő lebámult rá.

– Honnan szednek össze ilyen népeket? – szippantott egyet a fiatal nő kiegyenesedve, és lesimított egy képzelt ráncot jelmeze bársonymellénykéjéről.

– Két perc, Mistinguett! Két perc múlva következik a jelenete! – szólt oda valaki.

– Sylvette! Hol a búbánatban van?

Éles hangjára minden fej odafordult, s egy pillanat múlva előrontott Eva szobatársnője, szemmel láthatóan maga is épp jelmezcseré közben, kezében egy pohár vörösborral.

– Bocsánat, *mademoiselle*, épp a közepén tartottam a...

– Sylvette, engem fikarcnyit sem érdekel, minek a közepén tartott.

Eva meg sem moccan, meg sem nyikkant, csak nézte, ahogy szobatársnője sápadt képű, alázatos szolgává süpped. A pillanat elmúlt, s Eva lesütött szemmel, kissé remegve visszament tűjéhez-cérnájához.

Az előadás folytatódott, s Eva is folytatta a jelmezek javítását. Egy letépett ruhaujj, egy leszakadt gomb... De a végén Mistinguett, és nem Louise Balthy volt az, aki egy nagy terpesszel elszakította az alsóneműjét. Kiviharzott a színpadról, és dühösen Evára meredt.

– Maga meg mit bámul?

Ó, istenem. De hiszen ő nem is bámult, ugye nem? Eva elbizonytalanodott. Mistinguett ott magasodott felette, egy fiatal öltöztetőnő meg a kezénél fogva tartotta, hogy a színésznő ki tudjon csusszanni szakadt alsóneműjéből.

– Bocsásson meg! Csak várok – felelt gyáván Eva.

– Vár? Mire?

– Az ön alsóneműjére, *mademoiselle*. Hogy megvarr-hassam.

– Maga? De hisz eddig soha nem is láttam itt!

– Lehet, hogy új vagyok itt, *mademoiselle*, de gyakorlat-tan bánok a tűvel-cérnával.

– Gúnyolódik velem? – tágult ki Mistinguett rókaszínű szeme.

– Nem, dehogyis, Mademoiselle Mistinguett.

Eva magán érezte néhány más színész tekintetének sú-lyát, akik sokféle jelmezben és fejdíszben elmentek előtte. De jobban ismerték a lobbanékony sztárt annál, semhogy megálljanak, amikor dühöng.

– Lássuk hát, hogy nem gúnyolódott!

Mistinguett élesen sarkon fordult.

– Siessen! A második felében jön a nagy számom.

Eva csak egy pillanat erejéig gondolt arra, hogy lazán is összeölthetné Mistinguett alsóneműjét, úgy, hogy ugyan-ezen az estén másodszor is elszakadjon. Ám ezt a lelemé-nyes taktikát hamar meggondolta. Hisz olyan nagy szük-sége van erre az állásra. A megtorlás még várhat.

A válság elmúltával Mistinguett egy magas fiatalemberrel vonult el, aki a nagyon-nagyon sűrű, szőke haját egyetlen hullámban hátrafelé fésülve viselte.

– Ki ez? – kérdezte Eva Sylvette-től, aki a második, következő számára várt.

– Maurice Chevalier-nek hívják. Ő táncolja veled a tancgót később, a második részben. De valószínűleg nem a tehetsége miatt jutott ehhez a munkához – kacsintott Évára, aki kicsit visszamosolygott rá.

Sok minden történt ezen a ragyogó helyen. Sok jelenet, rengeteg személyiség és töméntelen bemagolni való név forgatagában Eva jól helytállt. Gondoskodott az összes elszakadt holmiról.

Mialatt a színészek a színpad mögé vonultak, hogy a szünetben kipihenjék magukat, Eva merészen a színpadra lopakodott, s kikukkantott a súlyos bársonyfüggöny mögül.

Felgyorsult a szívverése, amikor látta, milyen rengeteg néző zsúfolódott össze a színházban. Átnézett a selyemcilinderek, kemény- és puhakalapok tengerén. Egyetlen üres szék sem volt a teremben.

Amint végignézett a jól öltözött tömegen, a pillantása sötét hajú, egzotikus külsejű fiatalemberekre esett, akik a fekete és a szürke különböző árnyalatait viselték. A színpadhoz legközelebb lévő asztalnál ültek. Az asztalterítő teli volt boros- és whiskysüvegekkel, valamint egész rakás pohárral, s élénk beszélgetésükből Eva kihámozta, hogy

spanyolok. Lomhán elnyúltak a székekön, és hol összesúgtak, hol rengeteget ittak, hol pedig megpróbáltak rendszeren viselkedni, míg folytatódott az előadás. Felforrósodott, szilaj levegő vette őket körül.

Egyikük azonban kitűnt a többi közül. Erőteljes egyéniségnek látszott, hosszú, kócos, hollófekete haja belelógott fekete, átható szemébe. Jó felépítésű volt, széles vállú. Gyűrött bézs nadrágot, rendetlen fehér inget viselt, melynek könyökön felül feltűrt ujja feltárta napsütötte, izmos karját. Zakója a széktámlán átvetve hevert. Hihetetlenül vonzó férfi volt.

Biztosan fontos valaki, gondolta Eva, mert a férfi a táncterem legelején ült. Ahogy a lány elfordult a függönytől, arra gondolt, milyen érdekes, hogy nincs mellette egyetlen szép nő sem. Ilyen embernek, akinek ennyire erősen érzéki aurája és ennyire átható szeme van, kell hogy legyen felesége. Vagy legalább barátnője.

Eva már majdnem megkérdezte Sylvette-et, tudja-e a férfi nevét, ám a zenekar hirtelen belekezdett a második felvonás muzsikájába, s Eva hallotta, hogy Madame Léautaud a nevét kiabálja. Az érdekes gondolatok várják csak ki, ameddig dolgozik, márpedig Eva a munkájával mindenáron sikert akart elérni.